

Posudek oponenta

Předkládaná bakalářská práce si klade za cíl zhodnotit vliv evropské kulturní politiky na Košickou organizaci – kulturní centrum Tabačka. Teoreticky se práce opírá o teorii závislosti na zdrojích a vztahu mezi zdroji, organizací a její činností. Metodologicky se práce odkazuje na případovou studii založenou na zúčastněném pozorování (autorka pracovala nějaký čas v kulturním centru Tabačka), rozhovorech a analýze dokumentů. Hlavním tématem (výzkumnou otázkou) je „jakým způsobem se odráží činnost EU v oblasti kultury na činnost“ Tabačka Kulturfabrik. Práce tak otevírá slibné téma ve slibném terénu, který jistě nabízí bohatý materiál k výzkumu (mimo jiné i proto, že Košice jsou Evropským městem kultury 2013) a má potenciál výzkumníkovi umožnit zajímavým způsobem promýšlet vztah mezi formou, činností, vnitřním fungováním organizace a vlivem zdrojů (finančních i jiných) na všechny tyto roviny. Bohužel se v práci autorce nepodařilo toto slibné tematické pole důkladněji uchopit a analyzovat a práce na mě působí nedokončeným, rozpačitým dojmem.

Na práci oceňuji teoretickou část věnující se teorii závislosti na zdrojích (*kapitola 3.3*), kde se ukazuje, že autorka představované teorii rozumí a je schopná o ní přemýšlet v kontextu výzkumného tématu. Líbí se mi, že jednotlivé pojmy a myšlenky ilustruje (vysvětluje čtenáři) právě na příkladu Tabačky, takže text nezůstává pouze u suché teorie. Z práce bych vyzdvihl ještě část o evropské kulturní politice, kde je zřejmé, že i toto je téma, ve kterém se autorka vyzná.

Zbytek práce však bohužel považuji za nevydařený. Práce působí chaoticky, jako by byla ušitá horkou jehlou. Práce v podstatě začíná vymezením základních pojmů, které působí spíše jako kompilát slovníkových hesel než součást souvislého textu odborné práce. Tato část navíc nijak nekomunikuje se zbytkem práce (například s následující teoretickou kapitolou). Vymezení pojmů mohlo být klidně integrální součástí kapitoly 3 o sociologických teoriích organizace a nevytvářaly by problémy jako nesouvislost jednotlivých pojmů (například objevujících se v pořadí „organizace“, „prostředí“, „organizace občanské společnosti“). V práci je řada dalších míst, kdy není zřejmá logika či souvislost, nebo alespoň posloupnost. Podkapitola *Mládež v akci* je ku příkladu součástí kapitoly 4.5 *Program Creative Europe*, se kterým vůbec nesouvisí, ačkoli by mohla být součástí předchozí kapitoly o současné kulturní politice EU, nebo další kapitoly představující Tabačku a její další probíhající projekty. Popis konkrétní aktivity Tabačky Týká se nás to je součástí stejné kapitoly před tím, než se čtenář něco dozví o Tabačce jako takové v následující kapitole. Ale hlavně, výzkumnou otázku, na které celá práce stojí, se čtenář dozvídá až v 6 kapitole nazvané *Případová studie*, tedy 4 strany před samotným závěrem práce.

Kromě chaotičnosti celého textu je největší slabinou celé práce velká míra obecnosti daná tím, že se autorka, ač práci představuje jako případovou studii, v celé práci nijak nevěnuje samotným nasbíraným datům, natož jejich analýze. Čtenáři sice poskytne informaci, že práce je založena na zúčastněném pozorování a rozhovorech, ale už se čtenář nedozví ani kolik rozhovorů autorka pořídila, jak konkrétně s nimi dále pracovala (kromě obecného tvrzení, že segmentovala), kdy a kde prováděla zúčastněné pozorování, natož aby měl možnost posoudit, nakolik nasbíraná data podporují či pomohly utvořit autorčino porozumění zkoumanému problému (absence na datech založeného a za jejich pomoci vystavěného argumentu). Vůbec například není zřejmé, jestli autorčina účast na

meetingu Trans Europe Halle byla součástí výzkumu (tedy zúčastněným pozorováním), nebo výzkumu předcházela a poskytuje autorce jakousi obeznámenost – to jsou totiž dvě odlišné věci, které mají značný vliv na získaná data (jaká?), etický rozměr výzkumu a obecně jeho průběh. Jde o konkrétní ukázkou zcela zásadního problému – autorka nenabízí čtenáři žádný vhled do získaných dat, natož způsobů práce s nimi, které by měly být konkrétně popsány za použití dat samotných a celý proces by měl být reflektován – jak se výzkum a sběr dat dařil, jaké problémy se vyskytly a jak úspěšnost či problematičnost ovlivnila získaná data, provedenou analýzu a obecně celé autorčino rozumění danému problému.

V šesté kapitole – po teoretickém (kapitoly 2 a 3) a obecném tematickém úvodu (uvedením do problému v kapitolách 4 a 5) – autorka na obecné rovině představuje metodologické zázemí práce včetně (smysluplně a sympaticky připraveném návodu na rozhovor), aby pokračovala kapitolou sedmou – závěrem! Na straně 40 tak diskutabilně popisuje metody získávání dat (ono již zmíněné zúčastněné pozorování, o kterém se nedozvídáme ani, jak probíhalo, jak často a kde), aby na straně 41 pokračovala závěrem. Ten obsahuje jen obecné závěry, které ale nenesou otisk práce s daty a pohybují se na rovině obecných tvrzení (např. že do výběrových řízení může vstupovat politika, nebo že soukromé společnosti podporují projekty, které jsou pro ně výhodné z marketingového hlediska). Jak se tyto závěry opírají o výzkum, bohužel není zřejmé. Práce tak působí jako úvod – k samotné případové studii, kterou by měla práce pokračovat a která by měla obsahovat představení konkrétního nasbíraného materiálu, jeho diskusi, interpretaci a argumentaci závěrů prostřednictvím nasbíraného materiálu (citace z rozhovorů, relevantní záznamy z pozorování, apod.).

Text je vlastně vystavěn tak, že nejde o případovou studii. Proto jej tedy s ohledem na absenci jakékoli práce s výzkumnými daty, nedostatečnou argumentaci (chybí vystavění argumentu a podpora autorčina rozumění danému problému prostřednictvím nasbíraného materiálu, jak je běžné ve společenskovedních studiích), nedostatečnou metodologickou rovinou (absence reflexe výzkumu) a neuspořádanost textu hodnotím jako pohybující se na rovině obhajitelnosti. Sympatická kapitola 3.3 (teorie), důkladné (i když poněkud neuspořádané) představení Evropské kulturní politiky a smysluplný návod na rozhovor svědčící o tom, že autorka se v tématu vyzná a má jistě nasbíraná zajímavá data, která pravděpodobně prostě nestihla již v daném čase do práce zapracovat, jsou důvody, proč práci k obhajobě doporučuji, ovšem s návrhem na známku za tři (dobře).

Praha, 4. 9. 2013

Petr Gibas, MSc.